

Arrest

nr. 187 643 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 april 2017.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN BEURDEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als degene die zij in het kader van haar eerste asielaanvraag heeft aangevoerd. Daarnaast haalt zij een vrees voor vervolging aan door de Ethiopische regering omwille van haar deelname aan diverse protesten van de Oromo-gemeenschap in België.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. 167 534 van 13 mei 2016 omdat aan haar beweerde politieke engagement, activiteiten en problemen in haar land van herkomst niet het minste geloof kan worden gehecht.

Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: een schrijven van haar advocaat Marthe Van Beurden, d.d. 27.09.2016; diverse foto's waarop zij staat afgebeeld tijdens protesten van de Oromo-gemeenschap in België; een brief van de Belgische Oromo Gemeenschap (BOG) d.d. 13.07.2016, waarin vermeld wordt dat zij sinds 2015 een actief lid van hun beweging is en aan vele activiteiten die door deze beweging werden georganiseerd heeft deelgenomen; een medisch attest d.d. 02.08.2016 waaruit blijkt dat verzoekster een besnijdenis type II heeft ondergaan; een brief d.d. 15.02.2016, opgesteld door de organisatie Kruispunt Kalmthout waaruit blijkt dat verzoekster er op 01.02.2016 en 15.02.2016 een gesprek heeft gehad; een psychologisch attest d.d. 26.09.2016 waaruit blijkt dat zij een kennismakingsgesprek heeft gehad met haar psycholoog en waarin zij therapie wordt aangeraden om haar angsten te beheren; een brief d.d. 08.09.2016 van diverse NGO's gericht aan de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties; een artikel van *derelectie.be* d.d. 09.10.2016 getiteld "Regering Ethiopië roept noodtoestand uit"; een artikel van *derelectie.be* d.d. 02.10.2016 getiteld "Tientallen doden in Ethiopië na ingrijpen politie"; een rapport van Human Rights Watch d.d. juni 2016 getiteld "Such a brutal crackdown: killings and arrests in response to Ethiopia's Oromo Protests"; een rapport van Amnesty International d.d. oktober 2014, getiteld "Because I am Oromo: sweeping repression in the Oromia region of Ethiopia"; een artikel van Amnesty International d.d. 08.08.2016 getiteld "Ethiopia: Dozens killed as police use excessive force against peaceful protesters"; een artikel van het Oromo Liberation Front (OLF) d.d. 22.02.2016 getiteld "Ethiopia: no let up in crackdown on protests"; een verslag van Asylum Research Consultancy d.d. 07.09.2016 getiteld "Ethiopia COI Query Responses: The Master Plan; OLF members and their family members; Ill-treatment by State agents of Oromo persons who are not politically active"; een artikel van *Deutsche Welle* d.d. 08.06.2016 getiteld "Oromo protests set to continue in Ethiopia"; de tekst van de resolutie van 21 januari 2016 betreffende de situatie in Ethiopië (2016/2520(RSP)) van het Europees Parlement.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen noch haar nieuw aangevoerde asielmotieven vermogen te ondersteunen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend of te zullen kennen. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5.1. Vooreerst wijst de Raad er op dat daar waar in de bestreden beslissing wordt vermeld dat haar vorige asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof kon gehecht worden aan haar problemen met de Taliban, dit een louter materiële vergissing betreft en geen invloed heeft op de besluitvorming van de commissaris-generaal. Zo komt in de bestreden beslissing duidelijk naar voor dat verzoekster in het kader van haar vorige asielaanvraag er niet in geslaagd heeft enige vervolging door de Ethiopische overheden voor haar aankomst in België aannemelijk te maken en dat de door haar nieuw bijgebrachte elementen niet aantonen dat haar politieke activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot het toeschrijven van een dissidente politieke overtuiging door de Ethiopische overheden, laat staan dat zij hiervan op de hoogte zouden zijn. Voorgaande materiële vergissing doet hieraan geen afbreuk.

5.2. Daar waar verzoekster onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van het dossier van een andere jongedame, die aanwezig zou zijn geweest gedurende de door verzoekster aangevoerde feiten, bij de Zwitserse asielinstanties.

5.3. Waar verzoekster er op wijst dat zij tot op heden in behandeling is bij psychologe-psychotherapeute G.v.D. omwille van posttraumatische stress-stoornis en hiertoe verwijst naar het psychologisch attest gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar eerste en huidige tweede asielaanvraag zodat de vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdigheden in het kader van haar eerste asielaanvraag onverkort overeind blijven. In het kader van haar eerste asielaanvraag oordeelde de Raad overigens als volgt: "Voorts formuleerde verzoekster noch de advocaat die haar bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoekster laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma en de beweerde psychologische problemen haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan

dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.” De bewering als zou de commissaris-generaal onvoldoende waarborgen hebben geboden om verzoekster tegemoet te komen aan haar psychologische situatie, is dan ook niet ernstig te noemen.

Voor zover verzoekster voormeld psychologisch attest bijbrengt ter staving van de door haar aangevoerde problemen in haar land van herkomst, wijst de Raad er op dat dergelijk psychologisch attest geen uitsluitel biedt over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Het verslag is opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster en kan derhalve bezwaarlijk als ondersteuning dienen van haar asielaanvraag.

5.4. De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie aangaande de Oromo's in Ethiopië volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, hier in gebreke. Zo oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 167 534 van 13 mei 2016 in het kader van haar vorige asielaanvraag reeds als volgt: “Waar verzoekster daarnaast tracht te laten uitschijnen dat het loutere gegeven Oromo te zijn zou volstaan om aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd, dient te worden vastgesteld dat dit geheel niet kan worden aangenomen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster, benevens de reeds hoger ongeloofwaardig bevonden problemen, ingevolge haar etnie geen concrete persoonlijke problemen kende in haar land van herkomst. Zij ontkende immers andere problemen te hebben gekend met haar autoriteiten, met haar medeburgers of van algemene aard (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, nr. 3. 9.). Derhalve toont zij evenmin aan dat zij bij een terugkeer plots wel problemen zou kennen ingevolge haar loutere etnie. Dat dit zo zou zijn, kan uit de door verzoekster bijgebrachte informatie evenmin worden afgeleid (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 5-11; stuk 13, bijlagen 13-19). Uit deze informatie blijkt geenszins dat de Oromo's, die met meer dan een derde van de bevolking de grootste etnische groep van Ethiopië uitmaken, in verzoeksters land van herkomst op systematische wijze worden geïsoleerd of vervolgd. Wel blijkt hieruit dat er door de Ethiopische regering mensenrechtenschendingen worden begaan ten aanzien van Oromo's met een bepaald profiel. Waar dit vaak is ingegeven doordat de persoon in kwestie – al dan niet terecht – beschouwd wordt als dissident, lid van de oppositie of tegenstander van het regime, dient te worden opgemerkt dat verzoekster, gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake haar concrete asielmotieven, geenszins aannemelijk maakt dat zij zou worden aanzien als tegenstander van het regime en dat zij daardoor in de negatieve aandacht zou staan van de Ethiopische autoriteiten. Evenmin toont zij in concreto aan dat zij enig ander van de in de bijgebrachte informatie vermelde risicoprofielen vertoont en dat zij daardoor zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land van herkomst.”

5.5. Wat betreft verzoeksters deelname aan demonstraties van de Oromo-gemeenschap in België en haar deelname aan meerdere betogingen in België gericht tegen het Ethiopische regime, wijst de Raad er op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie moet met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en de vreemdeling moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden. (UNHCR, “Note on *réfugié sur place* claims”, februari 2004).

Met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) geldt een bijzondere bewijslast. Enerzijds moet verzoekster een uitgebreid, gedetailleerd en coherent relaas brengen van de redenen waarom zij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot haar achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een

grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in haar land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging (zie UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004, *Procedural aspects*) ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (standpunt UNHCR geciteerd in: *United Kingdom, Court of Appeal, Danian versus Secretary of State for the Home Department*, 28 oktober 1999, *IJRL*, 2000, 650-651).

Te dezen wordt niet betwist dat verzoekster deelnam aan demonstraties. Verzoekster toont echter niet aan dat de Ethiopische autoriteiten kennis zouden hebben van deze activiteiten of haar deelname aan de betogingen, laat staan dat verzoekster gevisieerd wordt door de Ethiopische autoriteiten of moet vrezes voor vervolging. Deze vaststelling klemt des te meer gezien verzoekster, gelet op het met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 167 534 van 13 mei 2016 van deze Raad waarin geoordeeld wordt dat haar beweerdde activiteiten voor het OLF en de daarbij gepaard gaande vrees voor vervolging elke geloofwaardigheid ontbeert, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Ethiopische autoriteiten stond. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de Ethiopische autoriteiten zeer strikt zijn in het controleren van sociale media en Oromo media waarbij verzoekster een link bijbrengt van een videoverslag uitgebracht op de website van Oromia media waar zij in beeld werd gebracht gedurende deze protesten, toont niet aan dat de Ethiopische autoriteiten daadwerkelijk op de hoogte zijn van verzoeksters activiteiten hier in België, temeer zij bij deze demonstraties geen leidinggevende rol had en niet kan worden aangenomen waarom zij tussen de tal van andere demonstranten in de aandacht zou komen van de Ethiopische autoriteiten. Uit niets blijkt en verzoekster toont evenmin met concrete, objectieve en valabele elementen aan dat de Ethiopische overheid daadwerkelijk op de hoogte zou zijn van haar beperkte activiteiten voor en deelname aan demonstraties in België, laat staan dat de Ethiopische overheid haar heden zou viseren en vervolgen omwille van die betogingen in België of om welke andere reden dan ook. Het is aan verzoekster om die vrees en problematiek met concrete en valabele gegevens in concreto aannemelijk te maken, waar zij echter geheel in gebreke blijft. Het louter verwijzen naar algemene rapporten volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

5.6. Wat betreft de neergelegde artikelen van Human Rights Watch aangaande de afgekondigde noodtoestand in Ethiopië, dient te worden hernomen dat het louter verwijzen naar een artikel met betrekking tot de situatie in het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aantoonst. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Voor zoverre verzoekster dit stuk neerlegt in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit artikel niet aantoonst dat er in Ethiopië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in voormeld artikel.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 april 2017, voert verzoekende partij aan dat de verwerende partij vooreerst nalaat te voldoen aan de samenwerkingsplicht. Zij licht toe dat zij melding heeft gemaakt van een andere jonge dame die dezelfde feiten heeft meegemaakt als verzoekende partij en die thans in Zwitserland een asielaanvraag indiende en dat zij de verwerende partij gevraagd heeft om haar dossier te vergelijken met dat van deze jonge dame. Verzoekende partij wijst er op dat zij dit reeds vertelde tijdens haar eerste asielaanvraag. Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met dit door haar vermelde feit en dat daarover zelfs niet gesteld wordt, noch onderzocht wordt, niettegenstaande de informatie uit Zwitserland haar relaas zou kunnen ondersteunen. Voorts verwijst verzoekende partij naar de algemene informatie waaruit blijkt dat de noodtoestand werd afgekondigd, verzoekende partij als jonge studente en Oromo een risicoprofiel heeft en veel kans loopt om gearresteerd te worden aangezien het volstaat om opgepakt te worden omwille van een vermoeden van dissidentie. Voorts wijst zij er op dat zij ook in België heeft deelgenomen aan demonstraties en protesten tegen de Ethiopische overheid en dat zij daarbij werd gefilmd en de beelden verschenen zijn op de Oromo TV. Verzoekende partij stelt tevens dat de autoriteiten naar haar moeder thuis zijn gekomen en zij vreest nu voor het lot van haar moeder vermits veel Oromo's in de gevangenis belanden. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat haar land op de 32ste plaats staat van de 52 onderzochte landen, en zodoende tot één van de slechtste landen behoort voor wat betreft de mensenrechten.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 6 april 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. Verzoekende partij gaat er immers aan voorbij dat in haar eerste asielaanvraag reeds werd geoordeeld dat geen enkel geloof wordt gehecht aan haar profiel en de voorgehouden vrees voor vervolging vanwege de Ethiopische autoriteiten. Zo weerlegt verzoekende partij evenmin dat zij geen leidinggevende rol speelde bij de demonstraties. Gelet op deze vaststelling en het feit dat verzoekende partij geenszins heeft aangetoond dat zij in haar land van herkomst een risicoprofiel had omwille van politieke activiteiten, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zijn van de demonstraties van verzoekende partij: *“Te dezen wordt niet betwist dat verzoekster deelnam aan demonstraties. Verzoekster toont echter niet aan dat de Ethiopische autoriteiten kennis zouden hebben van deze activiteiten of haar deelname aan de betogingen, laat staan dat verzoekster gevisieerd wordt door de Ethiopische autoriteiten of moet vrezen voor vervolging. Deze vaststelling klemt des te meer gezien verzoekster, gelet op het met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 167 534 van 13 mei 2016 van deze Raad waarin geoordeeld wordt dat haar beweerde activiteiten voor het OLF en de daarbij gepaard gaande vrees voor vervolging elke geloofwaardigheid ontbeert, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Ethiopische autoriteiten stond. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de Ethiopische autoriteiten zeer strikt zijn in het controleren van sociale media en Oromo media waarbij verzoekster een link bijbrengt van een videoverslag uitgebracht op de website van Oromia media waar zij in beeld werd gebracht gedurende deze protesten, toont niet aan dat de Ethiopische autoriteiten daadwerkelijk op de hoogte zijn van verzoeksters activiteiten hier in België, temeer zij bij deze demonstraties geen leidinggevende rol had en niet kan worden aangenomen waarom zij tussen de tal van andere demonstranten in de aandacht zou komen van de Ethiopische autoriteiten.*

Uit niets blijkt en verzoekster toont evenmin met concrete, objectieve en valabele elementen aan dat de Ethiopische overheid daadwerkelijk op de hoogte zou zijn van haar beperkte activiteiten voor en deelname aan demonstraties in België, laat staan dat de Ethiopische overheid haar heden zou viseren en vervolgen omwille van die betogingen in België of om welke andere reden dan ook. Het is aan verzoekster om die vrees en problematiek met concrete en valabele gegevens in concreto aannemelijk te maken, waar zij echter geheel in gebreke blijft. Het louter verwijzen naar algemene rapporten volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.(...)”

In de mate verzoekende partij nog voorhoudt dat zij als jonge studente en Oromo een risicoprofiel heeft en veel kans loopt om gearresteerd te worden aangezien het volstaat om opgepakt te worden omwille van een vermoeden van dissidentie, dient ook hier te worden benadrukt dat een verwijzing naar de algemene situatie van de Oromo's in Ethiopië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, hier in gebreke. De Raad stelde reeds in het kader van haar vorige asielaanvraag vast dat verzoekende partij, benevens de reeds hoger ongeloofwaardig bevonden problemen, ingevolge haar etnie geen concrete persoonlijke problemen kende in haar land van herkomst. Zo werd geoordeeld: *“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster, benevens de reeds hoger ongeloofwaardig bevonden problemen, ingevolge haar etnie geen concrete persoonlijke problemen kende in haar land van herkomst. Zij ontkende immers andere problemen te hebben gekend met haar autoriteiten, met haar medeburgers of van algemene aard (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, nr. 3. 9.). Derhalve toont zij evenmin aan dat zij bij een terugkeer plots wel problemen zou kennen ingevolge haar loutere etnie. Dat dit zo zou zijn, kan uit de door verzoekster bijgebrachte informatie evenmin worden afgeleid (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 5-11; stuk 13, bijlagen 13-19). Uit deze informatie blijkt geenszins dat de Oromo's, die met meer dan een derde van de bevolking de grootste etnische groep van Ethiopië uitmaken, in verzoeksters land van herkomst op systematische wijze worden gevisieerd of vervolgd. Wel blijkt hieruit dat er door de Ethiopische regering mensenrechtenschendingen worden begaan ten aanzien van Oromo's met een bepaald profiel. Waar dit vaak is ingegeven doordat de persoon in kwestie – al dan niet terecht – beschouwd wordt als dissident, lid van de oppositie of tegenstander van het regime, dient te worden opgemerkt dat verzoekster, gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake haar concrete asielmotieven, geenszins aannemelijk maakt dat zij zou worden aanzien als tegenstander van het regime en dat zij daardoor in de negatieve aandacht zou staan van de Ethiopische autoriteiten.”* Evenmin toont zij *in concreto* aan dat zij louter als jonge Oromo studente een risicoprofiel vertoont en dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Wat de vrees betreft van verzoekende partij voor het lot van haar moeder vermits veel Oromo's in de gevangenis belanden, wijst de Raad er op dat verzoekende partij dienaangaande niet verder komt dan blote beweringen dienaangaande en nogmaals herhaalt dient te worden dat uit niets blijkt dat er in Ethiopië een systematische vervolging dreigt van de Oromo gemeenschap enkel en alleen omwille van de etnie.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS